

Ако и да бѣхъ гордъ и доста прѣвзетъ за името на фамиліѣтъ си и за малкытъ ми сполуку въ обществото, имахъ обаче добро сѣрдце и обичахъ майка си отъ все сѣрдце, защото бѣхъ порасълъ и живѣлъ при неѣ неотлѣжно двайсетъ цѣлы години. Побѣрзахъ слѣдователно да ѣмъ у вѣрѣмъ въ послушаніето си; тя ми поблагодари съ засмѣно лице и ми рече да цалунѣ сестра си която спѣше на колѣнѣтъ ѣ.

И понеже нашето живѣлище бѣше на единъ само часъ разстояніе отъ Гренобль, азъ слѣдовахъ уроцитъ си безъ да ся отдѣлѣмъ отъ бащинѣтъ си стрѣхъ. А майка ми съ таквози стараніе испытваше безпрѣстанно за успѣхытъ ми, щото наченѣхъ да ся сумнявамъ да не ся крые друго нѣщо подъ видимытъ неинъ тозъ капризъ; да не бы, напримѣръ, отвращеніето на баща ми къмъ положительнытъ интересы на живота да е намалило нашето състояніе и майка ми ся надѣе да го поправѣмъ азъ чрезъ законовѣдѣніето и опытитъ. Но туй подозрѣніе не ми ся видѣ право; защото наистинѣ бѣхъ чулъ веднѣжъ баща си да ся оплаква отъ пагубы произведены отъ революціѣтъ, но отъ давна вече той не бѣ поменувалъ нищо таквозь, а отъ редѣтъ на живота който водахмы показваше ся че състояніето му е добро. Простеческытъ ни домъ бѣше като палатъ, и тѣмъ ся гледаніе отъ всичкытъ людіе. Често баща ми и азъ ходяхмы на ловъ по цѣлъ